

Caldo: «'Material de marit' és la representació d'un amor exagerat, cursi, obsessiu i desesperat»

Parlem amb el polifacètic artista barceloní sobre el seu nou EP

Caldo | Arxiu de l'artista

El barceloní Roger Rigol va començar a fer música sota el nom de **Caldo** ara fa prop d'un any. Començant amb "Si veig la teva mare" (versió de "Si veo a tu mamá" de **Bad Bunny**) o "Embogit" (versió d'"Alocao" de **Bad Gyal**), va publicar el primer EP amb temes propis el setembre de 2020: *Estiu mediocre* (autoeditat, 2020), i només un parell de mesos més tard va publicar cinc cançons més sota el nom de *Pareu el temps* (autoeditat, 2020). Per aquest nou treball ha esperat quasi un any, però aquest estiu ja ha mostrat el nou material: cinc temes, filats sota un fil argumental i cronològic sobre l'amor, amb què ha fet un pas endavant en la seva sonoritat i que s'apleguen sota el nom de *Material de marit* (autoeditat, 2021). En parlem amb ell.

Al nou EP fas tot un viatge des de l'amor intens i 'noquejador' de "K.O." fins al desamor i la nostàlgia de "Vull saber": has volgut representar la història cronològica d'una relació?

Sí, les cançons estan ordenades cronològicament: "K.O." és l'inici de l'amor, "X qualsevol" i "Somni adolescent" és aquesta mena de devoció total i desmesurada; "Paper mullat" és la fi de l'amor i

"Vull saber", la nostàlgia de l'amor passat. Així i tot, no hi tracto una vivència real, no és que hagi volgut explicar una història que comença i acaba d'aquesta manera, sinó que he escrit diverses històries sobre diferents sentiments, i ho he ordenat d'aquesta manera perquè tingui sentit.

Malgrat tot, esculls el concepte de "Material de marit" (que cantes a "Somni adolescent") per titular el disc.

L'EP es diu *Material de marit* perquè és una representació d'aquest amor exagerat, cursi, obsessiu i desesperat de què parlo a l'EP. Volia fer una exageració total. En realitat, sobre el que jo estic parlant és sobre un *crush random*, i no d'una experiència importantíssima a la meua vida, i n'han sortit totes aquestes cançons tan exagerades... I per això el títol també havia de ser una mica hiperbòlic. El concepte en si de "material de marit" és una traducció literal de l'expressió anglesa "*husband material*" que es fa servir col·loquialment quan saps fer alguna cosa típica de casa com cuinar, per exemple.

Al segon tema de l'àlbum, "X qualsevol", fas un apunt important, que deixa endevinar aquesta lluita interna entre la manera d'estimar que hem après, la que voldríem i allò que realment sentim: "el que més vull en aquest món és la teua validació. I jo ja sé que no està bé, però contra el cor no hi puc fer res".

A vegades escric frases que són una *patillada*, i a vegades escric algunes que per mi són importants...! [RIU]. O almenys, que són més honestes. I per mi, aquesta n'és un exemple. És una cosa que em passa molt, crec que com a molta gent, no només en el tema de l'amor, sinó també en l'àmbit creatiu: la necessitat que una altra persona et digui que ho estàs fent bé per tu creure-t'ho o tenir seguretat, i sentir-te perdut si no tens *feedback* extern. I crec que és natural, però a vegades et sents una mica poc independent, perquè penses "per què necessito que algú altre em digui que estic fent les coses bé, si jo ho puc veure per mi mateix o puc tenir el meu propi criteri?".

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=m9zmiYG8w0A>

'Material de marit', a més de ser més compacte a nivell argumental, també presenta un canvi de sonoritat en comparació amb els altres dos EPs. Com ho has enfocat?

Clarament jo encara estic en un procés d'experimentació i de familiaritzar-me amb el fet de crear música, perquè és una cosa que he començat a fer no fa gaire, i per aquest disc l'únic que volia era millorar: no he canviat gaire d'estil, però crec que sí que les cançons sonen més plenes, més treballades, amb diferents sons combinats... De fet, he treballat amb més elements que, per exemple, amb cançons com "Fluix" (*Pareu el temps*), que en té superpocs, i sobretot he volgut treballar amb els baixos, que els he donat molta més importància.

Tu t'encarregues de quasi tot en el teu projecte musical: t'autoedites, produeixes, il·lustres tu mateix la portada... Com ho vius? És per voluntat de controlar tot el procés?

Sí. Jo faig la producció, escric les lletres, componc les melodies, i a més en faig les portades, perquè soc dissenyador gràfic i il·lustrador. Faig tota la cançó sencera, i després l'Oliver Over (**Oover Beats**) em fa les mescles i els màsters finals de les cançons, perquè tot soni bé i professional. Vaig començar a tenir inquietud per a tot, tant per a la producció com per a la part de cantar, així que vaig començar a fer-ho tot jo. I vull que continuï així, perquè crec que el que jo puc aportar artísticament no és una habilitat increïble, ni en producció, ni cant ni composició -perquè tinc el coneixement just-, però sí que puc aportar la meua visió o la meua manera de fer-ho tot. Si no ho fes jo, aquest projecte no tindria cap mena de sentit [RIU].

Ver esta publicación en Instagram

Una publicación compartida de roger rigol (@caldo_pop)

El teu és un pop amb un peu a l'electrònica i l'altra a la música urbana: pop de butxaca.
Jo crec que la meva música és pop bastant pur: molta gent s'hi ha referit com a música urbana, i jo la veritat és que no ho veig perquè realment no rapejo; canto -tot i que és veritat que amb autotune, que sí que és un element habitual de la música urbana-. I tampoc m'hi considero perquè crec que el que denominem música urbana té molt a veure amb l'origen i la intenció de la música, amb un caire més polític. I en aquest sentit la meva música s'hi allunya totalment: és pop, tant en com sona com en la meva intenció.

I quins són els teus referents?

Els meus referents, i d'on trec gran part de la inspiració -tot i que és gent molt famosa i que ho fa molt bé, i òbviament lo meu no s'hi assembla gens [RIU]-, són cantants pop internacionals: **Carly Rae Jepsen**, que és referent número 1 de cançons pop divertides, però també emocionals i intenses; **Charli XCX**, que fa un pop molt electrònic; **Troye Sivan**, que també és pop electrònic però més calmat... També m'agrada molt com **Taylor Swift** explica les històries amb aquesta mena d'intensitat adolescent exagerada, que crec que és una cosa que la meua música també té.